

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **Z. Z.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
zastoupena advokátem Mgr. Adamem Russem
sídlem 737 01 Český Těšín, Nádražní 42/4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-88/ZA-ZA11-K07-2016, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR se **zrušuje** a věc se mu vrací
k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 6 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Adama Russa do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Advokátu Mgr. Adamu Russovi **se** odměna za zastupování žalobkyně **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018 č.j. OAM-88/ZA-ZA11-K07-2016 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně Církve Boha všemohoucího. Na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil žalovaný závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuváděla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochrana udělena nebyla. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti nasvědčující, že se v jejím případě jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil žalobkyni ani azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, a protože také nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neudělil jí doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu. V ní zopakovala podstatné skutečnosti, které uváděla v průběhu správního řízení při pohovorech s pracovníky žalovaného realizovaných dne 25. 5. 2016 a dne 19. 10. 2016. Žalobkyně má za to, že v jejím případě byly naplněny podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť pro udělení této formy mezinárodní ochrany splňuje všechna potřebná kritéria. V současné době se nachází na území České republiky a má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého náboženského vyznání. Od vstupu do Církve Boha Všemohoucího byla vystavena tlakům ze strany státu. Skutečnosti, které popsala v průběhu správního řízení, nepochybně spadají pod pojem pronásledování, tak jak je definován zákonem o azylu a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 211/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (tzv. „kvalifikační směrnice“). O hrozbě jejího pronásledování svědčí také to, že v Číně jsou nadále v provozu převýchovné tábory zadržující členy náboženských a duchovních skupin. Žalobkyně sama prožila perzekuci a mučení ze strany policejních orgánů, zadržování a perzekuci pozorovala i u ostatních křesťanů v zemi původu a jí hrozící újmu lze podřadit pod pojem pronásledování. Nemohla využít možnosti přesídlení, takové přesídlení by bylo neúčelné, neboť z informací o zemi původu vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není

možné, je známo žalovanému i z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným byl čínským křesťanům azyl udělen. V jejím případě nemůže být pochyb o tom, že náleží k náboženské skupině, která je v Číně systematicky pronásledována a jejíž členové jsou podrobováni ponižujícími zacházení, mučení a svěvolnému trestání. Žalobkyně tedy splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a pokud jí tato udělena nebyla, vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Napadené rozhodnutí trpí zároveň nedostatkem důvodů a podle žalobkyně jsou tedy dány podmínky pro to, aby bylo zrušeno podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žalobkyně dále žalovanému vytýkala nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, neprovedení důkazů, které v průběhu správního řízení navrhovala a to, že nezákonně použil protokol o seznámení s podklady pro vydání svého rozhodnutí. Dále namítala, že navrhla k důkazu jako jeden z relevantních materiálů zprávu Ministerstva zahraničních věcí č.j. 98863/2015-LTPT ze dne 17. 6. 2015, která se zmiňuje o zatýkání a věznění osob navrátivších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. Tento navrhovaný důkaz žalovaný odmítl využít pro jeho údajnou neaktuálnost, avšak sám si aktualizované znění tohoto sdělení od ministerstva zahraničních věcí nevyžádal. Žalovaný ve svém rozhodnutí v rozporu s provedeným dokazováním a bez jakýchkoliv důkazů vytváří konspirační teorii o tom, že žalobkyně je toliko ekonomickým migrantem. Závěrem své žaloby poukázala žalobkyně na nesprávnou aplikaci soudních rozhodnutí uváděných v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhovala, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č.j. OAM-88/ZA-ZA11-K07-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 29. 1. 2016. Dne 9. 2. 2016 v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedla, že se hlásí k církvi Yi Xin Chengyi, politické přesvědčení nemá žádné. Do České republiky přicestovala dne 26. 1. 2016 letecky z Moskvy na letiště Praha Ruzyně na cestovní pas a české vízum. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že byla v Číně nábožensky pronásledována. Dne 25. 5. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v tomto pohovoru uvedla, že k vycestování z vlasti se rozhodla počátkem roku 2016, protože v tomto roce začala podle direktivy tamní vláda v pronásledování křesťanů a ona se obávala, že dojde na ni. Vízum do České republiky si vyřídila v českém vízovém centru v Pekingu. Do žádosti o vízum uvedla, že do České republiky cestuje za turistikou, avšak hlavním důvodem bylo pronásledování kvůli křesťanství. Do žádosti nepravdivě uvedla, že je vdaná a má manžela, protože dvěma svobodným sestrám by vycestování nedovolily. Do žádosti tedy uvedla nepravdivé informace, avšak jenom proto, že neměla jinou možnost. Pravdivá rovněž

není část ohledně jejího zaměstnání. Jako člověk bez stálého zaměstnání by nemohla dosáhnout vycestování za účelem turistiky, neboť by jí to nepovolili. Měla zajištěnou i zpáteční letenku; pokud by ji neměla, nebyla by puštěna ze země. O jejím záměru opustit Čínu věděli tehdy její rodiče a mladší sestra. Po příletu do Prahy na letiště o mezinárodní ochranu nepožádala, neboť o této možnosti nevěděla. V Praze zůstala asi tři dny a poté se dozvěděla o možnosti dalšího postupu. Cestovala vlakem do Brna a o tom, že se musí dostavit do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna, jim řekl člověk, kterého potkaly se sestrou v Praze. Dále při tomto pohovoru žalobkyně k dotazům uvedla, že ve vlasti pracovala od roku 2006 do roku 2013 jako učitelka angličtiny a v roce 2013 byla pak propuštěna, neboť její rodiče byli dříve perzekuováni a vedení školy dostalo příkaz je propustit. Dne 19. 10. 2016 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor, při kterém opětovně uvedla, že je křesťanka a hlásí se k Církvi Boha všemohoucího, která byla založena v roce 1991. Její rodiče se stali věřícími této církve v roce 2003 a ona sama se stala její členkou v roce 2006. Kromě rodičů je členem této církve ještě její mladší sestra, která do České republiky přijela s ní. V roce 2012 byli její rodiče sledováni čínskou policií a nyní jsou mimo domov a schovávají se na různých místech. Členové této církve se scházeli u spoluvěřících doma, přičemž místo těchto schůzek muselo být vyhovující a v bezpečném prostředí s předním i zadním vchodem, aby mohli utéct, kdyby je přišli zatknout. Po skončení těchto shromáždění odcházeli po jednom, aby nebudili pozornost, neboť komunistická vláda vylepila oznámení, že setkání tři až pět lidí je nelegální, nepovolené shromažďování a lidé mají takováto shromáždění udávat. Žalobkyně k dotazům dále vypovídala, jakým způsobem jejich víra je šířena a ze strany věřících dobrovolně financována. Při tomto pohovoru také odpovídala na základní otázky této víry a dodala, že čínská vláda neuznávala nejen tuto víru, ale všechny jiné domácí církve. Protože tato církev není povolena, musí se věřící scházet tajně, protože mohou být kdykoliv zatčeni. Je jim způsobena újma na zdraví z důvodu mučení a újma finanční v důsledku ukládání pokut. S pronásledováním své osoby se žalobkyně setkala poprvé v roce 2008, kdy byla zatčena sestra z jejich církve a na to se půl roku nescházela s ostatními členy církve z obavy pronásledování a z toho, že je policie pozatýká jednoho po druhém. V roce 2012 začala čínská vláda ve školách rozdávat propagandistické brožury, ve kterých se psalo, že Církev Všemohoucího boha a přes deset dalších domácích církví jsou nebezpečné sekty. Tuto brožuru přineslo domů dítě souseda žalobkyně, který bydlel vedle žalobkyně pět až šest let. Následující den šla žalobkyně na návštěvu k jedné sestře a její dcera dostala úplně stejnou brožuru. V této brožuře se uvádělo, že lidé mají udávat věřící a slibovali za to odměnu 500 až 5 000 CNY. Asi po dvou měsících šla sestra žalobkyně nakoupit jídlo a narazila na sousedku, která jí neodpověděla na pozdrav, nebavila se s ní a začala telefonovat. Za nějakou dobu poté v sousedství žalobkyně zatkli dvě rodné sestry. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že je Bůh ochrání, že se policie spletla a místo ní a její sestry zatkli dvě osoby. V roce 2012 začala policie sledovat rodiče žalobkyně, kteří šli bydlet k ní a k její sestře. Rodiče se báli, že bude mít kvůli nim problémy žalobkyně, její sestra i shromáždění. Proto žalobkyně se sestrou našla rodičům tmavý byt. Poté, co se rodiče přestěhovali, přišli do jejich původního bydliště policisté a úplně tento byt vyplenili, všechno cennější včetně pračky, ledničky nebo televize. Tímto způsobem přišli rodiče se svými dětmi o domov. Její rodiče nebyli zatčeni, ale policie je pořád hledala a podařilo se jim najít místo, kde pracuje žalobkyně. Policie přišla za ní několikrát do práce a snažili se získat informace, kde jsou její rodiče. Žalobkyně byla

zadržena policisty na policejní stanici celkem třikrát v roce 2013. Při prvním setkání byla vystavena psychickému nátlaku a byla zadržována bez jídla a pití od 10.00 do 18.00 hod. Podruhé byla zadržována od 15.00 do 8.00 hod a byla vystavena bití, kdy ji policisté uhodili složkou do tváře a následně shodili na zem a kopali a bili ji a byla vystavena také fyzickému strádání, neboť byla přes celou noc připoutána k radiátoru a nemohla si ani sednout. Když ráno přišli do práce, odemkli ji pouta, žalobkyně měla strnuté ruce, nemohla se ani udržet na nohou a plazila se po zemi. Policisté tam stáli a smáli se jí. Poslali ji domů a vyhrožovali, ať si to dobře rozmyslí a řekne jim, kde jsou její rodiče. Potom za ní policisté přišli ještě jednou, musela s nimi na policejní stanici, tam ji bili do obličeje a tahali za vlasy tak, aby to co nejvíce bolelo. Když přišla do práce, zavolal si ji ředitel, který ji sdělil, že od příštího pololetí už chodit nemusí, že se ji snažil pomoci, ale jejich země tuto víru nepodporuje. Zároveň řekl, že tato škola je celá jeho kariéra a kdyby tady byla dál, školu by zavřeli. Dále žalobkyně při pohovoru vypovídala ohledně problémů ze strany státních orgánů souvisejících s jejich vírou. V září 2014 bylo několik vedoucích shromážděných u sestry Z. doma, tam přišel její syn, který dříve podporoval svoji matkou ve víře, avšak po událostech ve městě Zhaoyuan v provincii Shandong dne 28. 5. 2014 uvěřil, že členové jejich církve jsou špatní lidé. Udal je, že u nich doma je setkání, nechtěl pustit vedoucí z bytu a jeho matka ho proto chytila a ostatní utekli. Syn svoji matku hodil na zem a říkal, že pokud se pokusí utéct, vezme nůž a zabije je. Sestra zdržela syna za nohy, aby se nemohl hýbat a ostatní utekli. Když odcházeli, mýjeli se s policejním autem a později se dozvěděli, že policisté zatkli sestru Z. Žalobkyně slyšela, že tato sestra byla mučena a trásl se jí ruce, přičemž předtím byla velmi zdravá a čiperná paní. Dále žalobkyně popsala událost, která proběhla v srpnu 2015. Tehdy šla na schůzku s jednou nově věřící sestrou, o kterou se starala, byla tam zrovna její snacha, která ji pustila dovnitř. Ta paní se jmenovala Z. a po deseti minutách povídání v jejím pokoji vzala její snacha mobil a namířila ho na obličej žalobkyně a vyfotila ji, avšak ta si zakryla tvář. Paní Z. pak řekla, ať žalobkyně raději jde, protože snacha už možná zavolala policii. Když šla žalobkyně dolů po schodech, oblékla si kabát a trochu jinak si upravila vlasy, aby ji nepoznali. U vchodu do obytného komplexu už stáli dva policisté, žalobkyně se bála, ale nic na sobě nedala znát. Když odjížděla na skútru, slyšela, jak snacha volá z okna, že to je ta v tom žlutém kabátě. Přidala rychlost a odjela. Jela po chodníku, zatímco oni po silnici, takže museli jet pomaleji a nedohnali ji. Žalobkyně věděla, že je tam tržiště, které má zadní vchod. Tržiště bylo však plné, proto musela nechat skútr a běžet. Policisté také neprojeli, takže vystoupili z auta a běželi za ní. Jeden ji dohonil a nadával ji, že utekla a uhodil ji dvakrát do hlavy. Žalobkyně nakonec proběhla zadním vchodem a zabouchla za sebou dveře, které oni nemohli otevřít. Dále žalobkyně při pohovoru popsala okolnosti kolem zatčení jedné z jejích sester dne 3. 10. 2015. Dodala, že když si vyřizovala pas, žila v hostitelské rodině u jedné sestry, která byla zatčena v době, kdy ona už měla pas a chystala se na odjezd. Když policie prohledávala tento byt, našli nějaké její osobní informace a vyúčtování jejich sborových peněz. Mají tedy informace o ní a vědí, že je křesťanka. Posledním impulsem, který ji přiměl opustit rodinu, bylo zatčení několika spoluvěřících z jejich sboru. Byla zatčena i sestra, u které bydlela a policie tak získala o ni osobní informace. Součástí správního spisu jsou materiály, které k důkazu doložila v průběhu správního řízení žalobkyně a dokumenty, které k důkazu předložil právní zástupce žalobkyně svědčící o perzekuci

křesťanů na území Čínské lidové republiky. Do správního spisu byly také založeny shromážděné zprávy o zemi původu žalobkyně a to:

- Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Čína
- Církev Boha Všemohoucího – historie, struktura a věrouka“ ze dne 23. 6. 2016,
- Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,
- Výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
- Výroční zpráva China Aid Association z března 2016 nazvaná „Pronásledování křesťanů a církví čínskou vládou,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016 o svobodě vyznání v Číně za rok 2015,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – Kapitola 4: Prioritní země - Čína ze dne 21. 4. 2016 a
- Zpráva ministerstva vnitra Velké Británie z března 2016 nazvaná „Čína: křesťané“.

6. Veškeré shora uvedené zprávy byly ve správním spise opatřeny překladem do čínského jazyka.
7. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována, nebo trpěna původci pronásledování.
9. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice), aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být:
 - a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému písm. a).
10. Podle odst. 2 téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:
 - a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;

- b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;
 - c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;
 - d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;
 - e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;
 - f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
11. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje:
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování z důvodu skutečnosti, že je příslušníkem náboženské skupiny zvané Quanneng Shen – Církev Boha Všemohoucího. Žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezpochybnil, když na straně 22 tohoto rozhodnutí uvedl, že „po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem, správní orgán dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušníkem Církve Všemohoucího Boha, neboť výpovědi stran uvedené církve alespoň v zásadních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít“. Následně žalovaný uvedl, že s ohledem na tvrzenou příslušnost žalobkyně k této církvi se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Podle Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 omezuje vláda „praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách“. Informace dále uvádí, že vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany oficiálně ateistické komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny

náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Mezi největší z nich patří duchovní hnutí Falun kung, jehož stoupenci byli i v roce 2015 nuceni čelit vazbě v zařízeních mimo zákonný systém za násilné obrácení na víru nebo byli odsuzováni k dlouholetým trestům odnětí svobody. Postihováni byli i ti, kteří vystoupili na jejich obhajobu. Ostatní neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromáždění jiných domácích církví jsou naopak přepadávána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 uvádí, že svoboda vyznání v Číně byla i nadále systematicky potlačována. Dle zprávy vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Čet'iang. Podle zpráv o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydaných Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015 z března 2016 uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. kultů a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Čet'iang. Zpráva rovněž uvádí, že domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016 Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Dle Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Povinnost registrovat se u příslušných státních orgánů mají všechny náboženské skupiny. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost registrovat se jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z těchto citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně žalovaný následně učinil tento závěr: „po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje

pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

14. Krajský soud však nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování žalobkyně z důvodu náboženského vyznání nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle žalovaného, žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o opakovaná zadržení žalobkyně, ke kterým mělo dojít v únoru a březnu 2013, žalovaný poukázal na to, že k těmto incidentům došlo více jak dva roky před odjezdem žalobkyně z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR a podle žalovaného „nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků“. Podle žalovaného jednání policistů vůči žalobkyni překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o incidenty, které neměly souvislost s náboženským vyznáním žalobkyně, což ostatně sama žalobkyně žalovanému potvrdila, když doslova uvedla, že policisté o její příslušnosti k církvi vůbec nevěděli a toto jednání nebylo předmětem jejich dotazů vůči ní. Ačkoliv k incidentům došlo opakovaně, tyto podle žalovaného nedosáhly úrovně porušení jejich základních lidských práv, jak vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování. Žalovaný k tomu dále dodal, že žalobkyně i její právní zástupce dokládali v průběhu správního řízení řadu materiálů hovořících obecně o zadržování členů křesťanských církví v Číně, či hovořili o jednotlivých incidentech a zadržení jiných souvěrců žalobkyně, ale faktem je, že žalobkyně sama se terčem jakéhokoliv podobného jednání ze strany čínských orgánů stran své víry nikdy nestala. Podle žalovaného žalobkyně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ohrožena nikdy nebyla. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, resp. v jejím vyznávání a nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. Tento dílčí závěr žalovaného dle názoru krajského soudu je ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s tvrzením žalobkyně, které v průběhu řízení nebylo vyvráceno, a sice že je křesťankou, konkrétně členkou církve Quanneng Shen. Žalobkyně tedy měla důvodné obavy plynoucí z pronásledování z důvodu příslušnosti k této náboženské skupině, pro kterou by mohla být v Číně kdykoliv policejními orgány zatčena. Z její výpovědi vyplynulo, že v průběhu roku 2013 byla celkem třikrát vyslýchána na policejní stanici, kde se od ní policisté snažili získat informace o jejich rodičích. Byla přitom zadržována, vystavena psychickému nátlaku, bití a mučení, když byla nucena přes celou noc být připoutána k radiátoru bez možnosti usednout. Jestliže žalovaný z obsáhlých pohovorů s žalobkyní dovodil, že nebyla vystavena konkrétnímu aktu pronásledování, měl se zabývat otázkou, zda již z důvodu svého členství v Církvi Boha Všemohoucího nebylo „přiměřeně pravděpodobné, že takovému pronásledování žalobkyně vystavena bude“. Skutečnost, že by takovému pronásledování mohl člen této církve se vyhnout tím, že se mu pomocí tajných obřadů podaří příslušnost k církvi utajit před státními orgány země původu, pak pohledem judikatury Soudního dvora Evropské unie nedostačuje k závěru, že oprávněný strach z

pronásledování neměl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019 č.j. 9 Azs 39/2019 – 77). Dle názoru krajského soudu tedy nelze jednoznačně tvrdit, že v případě žalobkyně nebyly shledány důvody pro její obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 kvalifikační směrnice. V této souvislosti je pro krajský soud nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že v případě žalobkyně neshledal závažné porušení jejich lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti ani v minulosti a ani do budoucnosti. Odkaz žalovaného ohledně tohoto tvrzení na soudní judikaturu uvedený na straně 25 a 26 napadeného rozhodnutí je pak zcela nepřiléhavý.

15. Za zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
16. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) téhož zákona. I v této části hodnotí krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelné ze stejných důvodů, jak bylo uvedeno výše.
17. Žalovaný mimo jiné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, údajných souvěrců, které však nikdy dříve neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců, které však nikdy předtím neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení víceméně padělaných, resp. objektivně nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Dále žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejich údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaným ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do ČR a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. Důvody k odjezdu žalobkyně byly podle žalovaného zcela jiné a její motivy svědčí spíše o ekonomických zájmech, než o útěku před údajnou náboženskou persekucí. Z obsahu správního spisu však nevyplynul jediný důkaz na podporu těchto závěrů. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že tento závěr žalovaný prezentoval v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutí, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplynulo, kdo konkrétně příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký k tomu měl důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. Nutno dodat, že i kdyby tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by sama o sobě nemohla být důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany z důvodu náboženské persekuce.

18. Žalobkyně v průběhu správního řízení navrhovala prostřednictvím svého právního zástupce provedení důkazu zprávou Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 v níž se uvádí zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny. K tomuto důkaznímu návrhu žalovaný na straně 18 svého rozhodnutí uvedl, že citovanou zprávu nevyužil z důvodu její zastaralosti, neboť je datována z období, kdy žalobkyně ještě ani neopustila zemi svého původu. Z obsahu správního spisu však nevyplynulo, že by si žalovaný v tomto směru opatřil prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR a zastupitelského úřadu v Pekingu aktuální informace. Krajský soud musí podotknout, že zatímco např. v rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany v případě sestry žalobkyně Zahng Zhiduo žalovaný poukázal na „neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“, nyní v případě žalobkyně uvádí, že nikdy nezpochyboval, že Čína je zemí, kde dochází k zásadnímu porušování lidských práv a neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v případě návratu mohou hrozit závažné důsledky. K tomu žalovaný učinil další nepřezkoumatelný dílčí závěr, že každou žádost o mezinárodní ochranu je třeba posuzovat individuálně, vždy ve vztahu k určitému žadateli a že všem žadatelům je garantována ochrana osobních údajů, především ve vztahu k zemi jejich původu.
19. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si pro své rozhodnutí opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
20. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni ve výši 6 800 Kč, které představují náklady právního zastoupení žalobkyně advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, §. 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění.
21. Usnesením ze dne 30. 1. 2019 byl žalobkyni na její žádost ustanoven zástupcem z řad advokátů Mgr. Adam Russ, který však od právní moci tohoto usnesení žádný prokazatelný úkon právní pomoci neprovedl, proto mu odměna za zastupování žalobkyně přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 31. října 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce